

פניני קודש

לאור תורתו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

יצא לאור על ידי מערכת "מטילות באור החסידות" שע"י מכון אור הצפון דחסידי בעלזא

לעילוי נשמת הרבני החסיד המפואר מוה"ר ר' מנחם שמואל חיים בן הרה"ח ר' אפרים ז"ל פריעדמאן

א ווארט אויף די פרשה

ברם, זמרי בן סלוא זו ראה בקליפה "מואבית" זו איזה ניצוץ של קדושה, מצד משיח גואלינו העתיד לצאת מתחת ידה (משיח בן דוד - מוגע רות המואבית), ומתוך כך בא לידי טעות ונכשל רח"ל (עם כו"ב בתו של בלק "מלך מואב בעבר).

כלל ישראל היו נבוכים ומבולבלים באותה שעה, כי הם ידעו שהקליפה היא קליפה, ויש להלחם בה ולהתגבר עליה (וגם אלו שנכסלו רח"ל, נכסלו בשוגג ובאונס), ואילו כאן בא זמרי לעיני הקהל עם טענה גדולה, שאדרבה! מצוה גדולה להתקרב למואביות - מחמת הניצוץ הקדוש החביב בקרבן.

לפיכך לקח פינחס רומח בידו לעיני כולם, והרג את זמרי, למען ישמעו וייראו, ולמען ידעו כי זמרי לא עשה כהוגן, ומחשבתו היתה משובשת ובולת נכונה כלל וכלל.

בכך עשה פינחס דבר גדול מאד, כי הריגת זמרי הוכיחה שהעבירה היא עבירת יחיד ולא עבירה של הכלל כולו, כי אלו שחטאו לפני כן - חטאו בשוגג ולא בזדון (זולת זמרי שחטא במידה), ועד שלא הספיק זמרי לצנן אחרים - נתגלה קלונו ברבים והמיתוהו.

בכך הוסר הקטרוג מעל ראשי עם קודש, כי חז"ל כבר המשילו זאת "למלך שסרח עליו מדינה, אם מיעוטה סרחו - פמליא שלו מתקיימת, ואם כולם סרחו אין פמליא שלו מתקיימת" (מובא ברש"י ויקרא ד, יז), ולכן כשנתגלה שהחטא הוא רק חטא יחיד, עדיין המלך ופמלייתו עומדים בעינים ובתוקפם.

"לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן", כי בפעולה זו דבק פינחס בדרך זקנו אהרן הכהן, שכאשר נכסלו ישראל בעגל מסר נפשו ורוחו להטיל הסרחון רק בו, כדי לידע ולהודיע שהחטא הוא חטא יחיד ולא חטא ציבור, ועל ידי זה לא יהא הקטרוג גדול כ"כ.

לפיכך ראוי הוא שתימשך כהונתו של אהרן דייקא על ידו ועל ידי זרעו וזרע זרעו עד סוף כל הדורות.

(סעודה ג' תשסב)

עצות כנגד מחשבות רעות - שבת קודש ושנאת הרע

צרור את המדינים והכיתים אותם. כי צוררים הם לכם בנכליהם וגו' (במדבר כה, יז-יח). וברש"י: "צרור - כמו זכור ושמו. עליכם לאייב אותם."

ידועים דברי הרה"ק רבי פינחס מקאריץ ז"ע בביאור "טומאת ארץ העמים" שגזרו חז"ל, כי העמים במחשבותיהם מחדירים טומאה וזוהמא גדולה במקומות מושבותיהם, וטומאה זו נשאר באויר גם לאחר מיתתם, ולכן אויר ארץ העמים טמא ומטמא.

ואמר כ"ק מרן מהר"ש ז"ע, שהעצה כנגד טומאה זו היא, על ידי "אוהבי ה' שנאו רע", כי שנאת ומיאוס הרע גורמת לאדם ריחוק את הבלדה מטומאת האויר שנוצרה כתוצאה מן הרע, ולכן נצטוו ישראל במצות "צרור את המדינים", כעצה וכסגולה כנגד "נכליהם" - מחשבותיהם שהמשיכו טומאה באויר ארצם. ע"כ.

והנה, ידוע מכ"ק מרן מהר"ש ז"ע ששבת-קודש היא סגולה כנגד מחשבות רעות, ורמז לכך מן הפסוק (משלי יט, כא) "דבות מחשבות בלב איש" סופי תיבות שבת, והיינו, ששבת היא עצה כנגד מחשבות רעות שלא יגרמו נזק וטומאה לאדם רח"ל.

זהו שפירש רש"י: "צרור" - כמו זכור ושמו, כי הן "צרור את המדינים" והן "זכור ושמו" כוחן יפה כנגד מחשבות רעות המטילות דופי וזוהמא בנפש האדם.

(קידושא רבה תשסב)

מנהיגותו של יהושע - בשכר שלא בוש לעסוק בסידור בית המדרש

קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו (במדבר כו, יח). בגמרא (ב"ב עה, א): "זקנים שבאותו דור אמרו, פני משה כפני חמה פני יהושע כפני לבנה, אוי לה לאותה בושה אוי לה לאותה כלימה."

נראה לפרש, דהנה איתא במדרש (במדבר רבה כא, יד), שהקב"ה אמר למשה, "יהושע... היה משכים ומעריב בבית הועד שלך, הוא היה מסדר את הספסלים, והוא פורס את המחצלאות, הואיל והוא שרתך בכל כוחו, כדאי הוא שישמש את ישראל... קח לך את יהושע בן נון".

והנה, הסיבה ששאר הזקנים לא סידרו את הספסלים בבית המדרש, היא, משום שהתביישו לעשות מלאכות אלו שאינן לפי כבודם.

אולם, כאשר ראו שיהושע נבחר למנהיג, משום שהוא חס על כבוד בית המדרש וסידר את הספסלים ללא בושה, עמדו כולם ואמרו: "אוי לה לאותה בושה אוי לה לאותה כלימה", אוי לנו על שהיינו בוישים ונכלמים לעסוק בכבוד בית המדרש, שבגין בושה זו לא זכינו להבחר למנהיגי ישראל.

(קידושא רבה תשסב)

כל גילוי בתורה - מוסיף כח בקדושה כנגד הנסיונות מצד הקליפה

פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי וגו'. לכן אמור הנני נתן לו את בריית שלום (במדבר כה, יא-יב). ובמדרש (במדבר רבה כא, א): "אמר הקב"ה, בדין הוא שיטול שכרו."

הנה, התורה הקדושה היא מקור ושורש הקדושה, וכל הקדושות כלולות בה, ולכן יש בה כח עילאי מיוחד כנגד כוחות הטומאה והסטרא אחרא שכל חפצן ורצונן היא לפתות את האדם לעבירה ולהורידו מטה מטה, וכמאמר רז"ל הידוע (קידושין ל, ב): "בני, בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין".

כשבני-ישראל ישבו בשיטים, נתגברה כנגדם כח סטרא-אחרא גדול ועצום מאד, שלא היה דוגמתו עד כה. כח קליפה זה הכניס בהם משיכה לזנות ולעבודה זרה רח"ל, עד ש"ויחל העם לזנות" רח"ל, וכן "וישתחוו לאלהיהן" רח"ל (במדבר כה, א-ב).

לאור זאת, היו זקוקים - כמשקל נגד - לאור תורה חדש, שלא היה גלוי עד כה, שיסייע בעדם להלחם כנגד כח הקליפה שנקרה לדרכם.

כאשר הגיע פינחס בן אלעזר אל משה רבינו, וגילה את הדין של "הבוכל ארמית קנאים פוגעים בו" שהיה שכוח עד כה, גילה בכך אור חדש בתורה שהיה נעלם עד עכשיו, ועל ידי גילוי אור זה ניתן כח לישראל להתגבר כנגד הטומאה הקשה שנכפתה עליהם והביאתם לדיטא תחתונה, וכתוצאה מכך, "ותעצר המגפה מעל בני ישראל".

לפיכך אמר הקב"ה לפינחס: "בדין הוא", מחמת הדין החדש - של "הבוכל ארמית קנאים פוגעים בו" - שגילה למשה ולישראל, הריהו ראוי וזכאי "שיטול שכרו", כי ע"י גילוי דין זה ניתן כח לישראל להתגבר על הקליפה שנתעצמה בקרבם וגרמה לנפילתם אלי שחת רח"ל - בגוף ובנפש.

(סעודה א' תשכט)

פינחס פעל במעשהו להשלמת השם והכסא שנתחסרו ע"י החטא

באופן נוסף יתבאר דברי המדרש לנוכח, עפ"י דברי האלשיך הק' עה"פ (תהלים י, א) "למה ה' תעמוד ברחוק" וגו', לפי הידוע, שכאשר בני-ישראל חוטאים רח"ל הם גורמים פירוד בשם הוי"ה ב"ה, בין האותיות י"ה (שהיא ההנהגה האלוהית למעלה) לבין האותיות ו"ה (שהיא ההנהגה האלוהית למטה), ותפקיד כל יהודי הוא לפעול על ידי תורה ומצוות "לייחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שליט".

וכנגד ריחוק ופירוד זה בין שני חלקי שם הוי"ה ב"ה קונן דוד בקול נהי: "למה הוי"ה תעמוד ברחוק". עכתו"ד.

פירוד זה מתהוה ע"י החטאים הן בשמו ב"ה והן בכסא מלכותו, כנודע, שכשבני-ישראל אינם בשלימות ה"כסא" מחוסר אל"ף (כ"י יד על כס י"ה וגו' שמות יז, טז).

אולם, לעתיד לבוא יבוא בני ישראל לידי שלימות, ואז יתקון האל"ף של כס"א, וכן האותיות ו"ה יתייחדו בחזרה לאותיות י"ה של שם הוי"ה, ואז יתקיים הכתוב (תהלים קלב, ג): "כי בחר ה' בציון או"ה למושב לו", מצד תיקון האותיות א' (מכס"א) ו' ה' (משם יה"ה).

פעולה זו נעשתה גם אז על ידי פינחס, כי מעשה קנאותו עוררה את בני-ישראל בתשובה שלימה, ובכך נפעל תיקון השם והכסא, כמו לעתיד לבוא, ולכן אמר לו הקב"ה: "בדין הוא שיטול שכרו", כי הוא ראוי ליטול שכרו על השבת האותיות הו"א אל מקומן, בהשלמת השם והכסא.

וגלל כן יהיה לו גם כן חלק ונחלה בתיקון אותיות אלו לעתיד לבוא, כאשר הוא יהא זה שבישר את בשורת הגאולה שבה ישוּבו האותיות א' (מכס"א) ו"ה (משם הו"ה) אל מקומן (ואעבדיניה מלאך קיים, וייחי לעלמא למנשרא גאולתא בסוף יומיא, תרגום יונתן במדבר כה, ג).

(סעודה ג' תשכט)

פינחס פעל במעשהו שהחטא ייחשב כחטא של יחיד

היתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם וגו' (במדבר כה, ג). מהראוי להבין, הרי בלעם הרשע היה מסור כל-כולו ביד ה', ולא דיבר ולא עשה מאומה מבלי שיצוהו הא-ל ב"ה, ואם כן, איך עלה בידו להביא את ישראל לדיטא תחתונה כזו בשיטים!?

אמנם, מבואר בספרי קודש, שקליפת "פעור" היתה קליפה גסה וגרועה, ורצון הקב"ה היה שבני-ישראל יחלישו ויכניעו אותה, ולכן נתן הקב"ה כח ביד בלעם לפתות את ישראל להיגרר אחר קליפה זו, וכאשר יתגברו עליה - בעזר הא-ל - יכניעו אותה עד תום.

שורש חטא העגל - כי סברו שהקב"ה בעצמו מתלבש בתוך מנהיג ישראל

בשבעה עשר בתמוז נשתברו הלוחות (תענית פ"ד מ"ו).
האמונה האמיתית והמקובלת אצלנו מדור ודור, היא, שהקב"ה בכבודו ובעצמו לית מחשבה תפיסא ביה ולא שייך להשיגו אפילו באפס מעט, כי הוא לעילא ולעילא מכל העולמות והנבראים.

ואילו ההתלבשות בתוך העולמות והנבראים - כדי לקיימם ולהחיותם - אינה מאור אין סוף ב"ה גופיה, אלא מתוך לבושו ומדותיו (שהם כמו קרני-אור של האור גופיה), כאשר כזל שהנבאר גבוה יותר, האור המושפע בו הוא יותר בגילוי (ולפי זה פשיטא, שההמשכה בקרב הצדיקים הוא בגילוי פי-כמה מבשאר הנבראים, אולם, פשוט, שגם בהם האור נמשך מהלבושים והמדות, ולא מאין סוף ב"ה גופיה ששום נברא לא ישיגהו).

לאור זאת, "נצחיות" ו"אין סוף" שייך רק אצל הקב"ה בעצמו, ולא על שום נברא זולתו ("הוא לבדו אלקינו היה היה ויהיה").

ברם, בשעת חטא העגל חיו בני-ישראל עם טעות יסודית מושרשת. הם סברו שהקב"ה בעצמו מתלבש בתוך המנהיג שנבחר להנהיגם, ולאור זאת, כשם שהקב"ה נצחי, גם המנהיג צריך להיות נצחי.

לפיכך, כאשר ראה העם כי בושש משה רדת מן ההר, ושמעו את דבר השטן שמשא מת, לא האמינו לו, כי לפי אמונתם המשובשת, המנהיג צריך להיות נצחי, כאמור.

וכאשר ראה להם השטן את משה רבינו שוכב במיטה ללא רוח חיים, הגיעו לידי מסקנא, שמשא רבינו לא היה מנהיג אמיתי, והא ראייה, שהרי ראו בעיניהם שמשא רבינו אינו נצחי.

לפיכך אמרו לאהרן (שמות לב, א): "קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו", דהיינו, מנהיג אמיתי שמלוכב בו "אלקות" ממש, "כי זה משה האישי", עתה נתגלה לנו שמשא היה "האישי" ולא היה "אלהים".

ואז עשו את העגל רח"ל, ונתפתו שהקב"ה התלבש בתוך העגל כדי להנהיגם ולהנחותם הדרך, והוא יהיה מנהיגם לנצח, ולכן ששו ושמוחו באמרם (שם פ): "אלה אלהיך ישראל".

ויהי בדת משה מן ההר עם הלוחות, ונודע לו דבר החטא, אז נתחלחל מאד, אולם, בתחלה היה סבור שמכשול זה הוא "שייבים" מקליפת מצרים שעדיין אחוזה בהם, ויהיה ניתן לעקור מהם קליפה זו בנילק.

אולם, כאשר ראה את "העגל ומחולות" (שם טו), הבין שטעה, כי אם היה זה פשוט "נסיון" שלא יכלו לעמוד בו, לא היו שמחים ורוקדים כל כך, ומאחר שהם שמחים ורוקדים סימנא מילתא היא שהמצב חמור פי כמה, שהם סבורים באמת שיש כאן "אלוק" נצחי" בתוך העגל, עפ"ל.

לאור מסקנא זו, חיפש משה דרך איך להעמיד את בני-ישראל על טעותם, כי אם רק ישחוק בפניהם על "העגל" אשר עשו, ועל אמונתם העוררת בו, יבוא לחשוב שאמנם עגל זה אינו "אלה", אבל מסתמא יש מנהיג חילופי "נצחי".

וכאשר הביט בלוחות שבידו שהם "מעשה אלקים... מכתב אלקים" (שם טז), חשש מאד שאכן ינחו את העגל, אולם, גיענו לידי מסקנא מוטעית שהלוחות הם "אלוק".

לכן, בכוונה תחלה, שיבר משה את הלוחות לעיניהם (שם טז), כדי להעמידם על טעותם, שהלוחות אמנם מקודשות בקדושה הנעלית ביותר, ובכל זאת, אינם לבוש לאור אין סוף עצמו, והוא ראייה, שהרי הלוחות אינם נצחיים, כפי שראו בעיניהם שניתן לשברם.

ומכאן יוכל להנחותם לאמונה הנכונה, שהקב"ה בכבודו ובעצמו גבוה מעל גבוה, ולא שייך השגה בו כלל וכלל, הוא "לבדו" נצחי, ואילו המשכת האור בעולמות ובנבראים הוא רק מתוך לבושו ומדותיו של הקב"ה, בקרב כל עולם ונברא - לפום דרגא דיליה.

(סעודה ג' פ"ה בלק תשמח)

פינחס הוא אליהו (ילק"ו ש"טו תשע"א).

פעם הגיע אליהו הנביא לשיבתו של הגה"ק "חתם סופר" זי"ע, כשהוא מחופש לעני מרוד לבוש טלאים ומחזר על הפתחים. בקרב תלמידי הישיבה היו שלשה כתות, כת אחת - קבלוהו במאור פנים ובשמחה וקירבוהו. כת שניה - לא קירבוהו ולא ריחקוהו, ואילו הכת השלישית ריחקוהו ולגלוהו עליו ושמו אותו ללעג ולקלס.

לאחר מכן נכנס ה"חתם סופר" להיכל הישיבה, וגילה לתלמידים שהעני היה אליהו הנביא בכבודו ובעצמו, והוא בא לבחון את התלמידים איך הם מקבלים יהודי שלא נוח כ"כ להסתובב בקרבתו, ואלו שקירבוהו וקבלוהו בפנים מזהירות עברו את המבחן בהצלחה, ויגדלו מורי הוראה בישראל.

ואכן, לימים נודע, שבעלי כת ראשונה גדלו והיו לרבנים בישראל, ואילו בעלי כת שלישית יצאו לתרבות רעה רח"ל. אלו שבחרו בדרך הממוצע גדלו לתלמידי חכמים מובהקים, אך לא הגיעו להוראה ולרבנות, ביניהם נמנו הגאון רבי זעקיל פאלאק זצ"ל והגאון רבי יהודה מאדרען זצ"ל.

רבי יהודה הנ"ל היה תמיד מדבר בכאב על כך שלא השכיל לקבל את העני בסבר פנים יפות, וגלל כן לא זכה להורות הוראה ולהנהיג קהילה בישראל.

(שיחת קודש - תמוז תשנ"ט)

פעם במוצאי שבת ראה **הרבי רבי אלימלך זי"ע** את אליהו הנביא בפנים זוועפות. כאשר שאלו לפשר זועפו, השיב: "היות ואינכם נוטלים ידים לסעודת מלוה מלכא דדוד מלכא משיחא".

השיבו הרבי רבי אלימלך בהתנצלות: "הן אני זקנתי כבר, ואיני יכול להבטיחכם ליטול ידים לסעודה זו בכל מוצ"ש, אולם, זאת אני מבטיח לכם, שבניי אחרי יערכו סעודות גדולות לסעודת מלוה מלכא".

(מוצ"ש פ"ה לך תשס"א)

מסופר על הרה"ק **רבי ליבער הגדול מבארדיטשוב זי"ע** שהיה בעל-מדרגה גדול מאד, ואליהו הנביא היה שכיה אצלו טובא. פעם מצא אלמנה אחת ממורת בבכי, ולשאלתו לפשר בכייתה, ענתה, שהיא מגדלת לבדה את צאצאיה, ולפרנסתה יש לה פרה בחצרה הנותנת חלב, והנה עתה מתה הפרה, והיא נותרה ללא משען ומשענה.

רבי ליבער רץ תיכף לקנות עבורה פרה אחרת בשוק, ואז נגלה אליו אליהו, ורצה לדבר עמו, אולם, רבי ליבער היה עסוק במצוה ולא היה לו פנאי לקבלו.

כשסיפר הרה"ק **מרזון זי"ע** סיפור זה, הפטיר במליצה: "דיא גאנצע וועלט הארעוועט אויף 'גילוי אליהו', אין אליהו הארעוועט אויף 'גילוי רבי ליבער'" (כל העולם כולו מתייעך לזכות לגילוי אליהו, ואילו אליהו עצמו מתייעך לזכות לגילוי רבי ליבער).

(שיחת קודש - אדר תשס"ב)

פעם הלך הרה"ק **רבי יצחק אייזיק מקאלב זי"ע** בדרך, והגיע כנגדו גוי, וביקש ממנו אש להצית את מקטרתו. המשמשים רצו לגרשו מן המקום, אולם, הרה"ק מקאלב לא הסכים לכך, אלא חיפש אש ונתן לו במאור פנים. אז טפח הגוי על שכמו ואמר לו: "איר זענט א ערליכער איד", ונעלם.

לאחר מכן אמר הרה"ק מקאלב זי"ע למשמשיו, שאליהו הנביא נתלבש בתוך גוי זה, והוא אשר הכתירו בתואר "ערליכער איד".

לימים צוה הרה"ק לבני-ביתו, שלאחר פטירתו לא יכתבו תוארים על מצבתו, רק תואר זה בלבד שקיבל מפי אליהו. ואכן על מצבתו חקוק שהיה "ערליכער איד ולומד היטב על הדף".

(שיחת קודש - אדר תשס"ב)

עיצוב הגאולה - לטובת הנשמות שעדיין לא באו אל תיקונן

מובא בספר **"בית אהרן"** (לפורים ד"ה ומרדכי) בשם זקנו הרה"ק ר' אהרן הגדול מקארלין זי"ע:

משל "למלך שעשה סעודה גדולה לכל אוהביו בשביל בנו יחידו. כיון שהגיע יום המוגבל, בחצי היום אמר הבן לאביו שרוצה לאכול, והשיב לו אביו: הלא צריך להמתין עד שיבואו אוהבים שלנו על הסעודה".

"אחר שעה תאב הבן מאד לאכול, והתחיל לבקש מאביו: הלא כבר באו כמה אנשים?! השיב לו אביו: צריך להמתין עוד מעט, עד שיבואו אותם שהולכים ממקום רחוק, ובאמת היה הבן חכם מאד, והתיישב בדעתו, הן אמת כשאפציר הרבה לאבי יעשה זאת למעני ויתחיל הסעודה, אבל עם כל זה הרהמנות על אותם שהם בדרך גברו אצלו, ואמר, יותר טוב להמתין עוד מעט - הגם שתאב אני מאד לאכול - עד שיבואו כולם".

"והנמשל מובן, כי באמת יכולת ביד הצדיקים לגזור שיבוא משיח צדקנו, רק שיש להם רחמנות על אותם הנשמות שצריכים להתעלות קודם ביאת המשיח, לזאת מוכרח הדבר להתעכב עד שיתעלו כל הנשמות".

(סעודה א' פ"ה תורע-מצועע תשס"ב)

מורו זה טוב ע"י דירת הרה"ק ר' יצחק אייזיק פייער שליט"א
לעילוי נשמת אביו החסיד המפורסם המהפסיס הכללי נשבת, אש קודש לעולא ר' אלכסנדר ב"ר אברהם צבי ר'ל פייער

תורתנו והוקרתנו נתונה לידידינו שתרמו מהונם להצלחת הוצאת גליון זה

<p>הרה"ק ר' אליעזר כהנא שליט"א - י"ם לרגל שמחת הבר מצווה לבנו הבה"ח משה מנחם נ"ו במז"ט ובשעט"מ</p>	<p>העסקן הדגול הרה"ק ר' זאב אדלר שליט"א - מאנסי לרגל שמחת הולדת בנו במז"ט ובשעט"מ</p>	<p>העסקן הדגול הרה"ק ר' אברהם יהודה ב"ר ישעיהו עקיבא ז"ל פייער לעילוי נשמת הרה"ק ר' ברוך ב"ר אברהם מרדכי ז"ל מרת ביילא בת הר"ר אהרן זאב ע"ה שורץ</p>	<p>הרה"ק ר' חיים שלמה מאייעס שליט"א - ב"ב לרגל שמחת הבר מצווה לבנו הבה"ח ישע"י יצחק נ"ו במז"ט ובשעט"מ</p>	<p>הרה"ק ר' אהרן צוויבל שליט"א - ב"ש לרגל שמחת הבר מצווה לבנו הבה"ח פינחס נ"ו במז"ט ובשעט"מ</p>	<p>הרה"ק ר' זלמן לייב פינק שליט"א - ב"ש לרגל שמחת הבר מצווה לבנו הבה"ח פינחס נ"ו במז"ט ובשעט"מ</p>	<p>הרה"ק ר' אהרן צוויבל שליט"א - ב"ש לרגל שמחת הבר מצווה לבנו הבה"ח יהודה אריה נ"ו במז"ט ובשעט"מ</p>	<p>הרה"ק ר' אהרן בר"י שליט"א - אשדוד לרגל שמחת הבר מצווה לבנו הבה"ח מאיר אליהו נ"ו במז"ט ובשעט"מ</p>	<p>הרה"ק ר' אהרן בר"י רייז שליט"א - לונדון לרגל שמחת הבר מצווה לבנו הבה"ח מנחם מנדל נ"ו במז"ט ובשעט"מ</p>
--	--	---	---	---	--	--	--	---